

(16 Μαΐου, 2011)

(Μ. Φωτίου, Δ/ΣΤΗΣ)

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 155.4 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 3 ΚΑΙ 9
ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΑΠΟΝΟΜΗΣ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ (ΠΟΙΚΙΛΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ) ΝΟΜΟΥ
ΤΟΥ 1964

-ΚΑΙ-

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΤΟΥ ΛΟΥΚΗ ΛΟΥΚΑΙΔΗ, ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ ΑΠΟ ΤΗ
ΛΕΥΚΩΣΙΑ ΓΙΑ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΗ ΑΙΤΗΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΟΣ
CERTIORARI

-ΚΑΙ-

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ Π.Ε.Δ. Λ.ΠΑΡΠΑΡΙΝΟΥ ΗΜΕΡ.18/3/11
ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ ΣΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΑΡ. 1/2011

Χρ. Φ. Κληρίδης με 1. Λουκαΐδου (κα) για τον αιτητή
Δ. Θεοδώρου (κα), Δικηγόρος της Δημοκρατίας Α', που εμφανίζεται για το Γενικό
Εισαγγελέα της Δημοκρατίας ως amicus curiae

ΑΠΟΦΑΣΗ

Μ. ΦΩΤΙΟΥ, Δ. Μετά που παραχώρησα άδεια στις 23/3/2011, ακολούθησε η καταχώρηση στις 24/3/2011 της παρούσας αίτησης με κλήση με την οποία ζητείται η ακύρωση με ένταλμα certiorari της απόφασης ημερ. 18/3/2011 του Προέδρου του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας με την οποία άρχισε διαδικασία (Βλ. **Υπόθεση αρ. 1/2011 Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας**) τιμωρίας του αιτητή, δικηγόρου για καταφρόνηση του Δικαστηρίου κατά παράβαση του άρθρου 44(1)(α) του περί Δικαστηρίων Νόμου 14/2960 όπως τροποποιήθηκε. Σύμφωνα με την κατηγορία, όπως διατυπώνεται στην απόφαση της οποίας ζητείται η ακύρωση, «ο κατηγορούμενος την 7.1.11 εντός της αίθουσας του Δικαστηρίου, μέσα στο πλαίσιο διαδικασίας απεκάλεσε τον δικαστή «ακατάλληλο πρόσωπο για να είναι δικαστής» και ακολούθως αμέσως απεχώρησε χωρίς άδεια του Δικαστηρίου από την αίθουσα τους Δικαστηρίου».

Η παρούσα αίτηση επιδόθηκε (με οδηγίες του δικαστηρίου τούτου) στον Γενικό Εισαγγελέα της Δημοκρατίας ο οποίος θα μπορούσε είτε να ενστεί στην αίτηση είτε να εκφέρει τις απόψεις του ως φίλος του Δικαστηρίου (amicus curiae). Για το σκοπό αυτό η υπόθεση ορίστηκε για πρώτη φορά στις 6/4/2011 οπότε η ευπαίδευτη δικηγόρος της Δημοκρατίας δήλωσε ότι τα όσα είχε να αναφέρει, θα ήταν «ως φίλος του Δικαστηρίου».

Στις 6/4/2011 δεν προχώρησε η υπόθεση καθότι ήταν η άποψη του Δικαστηρίου τούτου όπως η παρούσα αίτηση εκδικαστεί από την Πλήρη Ολομέλεια. Έγινε προς τούτο σχετική εισήγηση, η οποία δεν έγινε δεκτή και επομένως η ακρόαση της αίτησης έγινε ενώπιον μου στις 4/5/2011.

Αγορεύοντας προς υποστήριξη της αίτησης ο ευπαίδευτος δικηγόρος του αιτητή, αφού υιοθέτησε την ΕΚΘΕΣΗ και τα γεγονότα που εκεί αναφέρονται, επικαλέστηκε και επανέλαφε τους λόγους τους οποίους το Δικαστήριο, κατά την εκ πρώτης όψης εξέταση του θέματος για σκοπούς παραχώρησης άδειας, κατάληξε να παραχωρήσει την άδεια.

Οι λόγοι για τους οποίους κατάληξα ότι υπήρξε συζητήσιμη υπόθεση για σκοπούς παραχώρησης άδειας ήσαν οι ακόλουθοι:

«(α) Η όλη διατύπωση του άρθρου 44, όπως έχει τροποποιηθεί, περιέχει πρόνοιες πολύ δραστηκής φύσης όσον αφορά τα δικαιώματα του κατηγορουμένου για τα οποία χρειάζεται περαιτέρω και πιο ενδελεχής εξέταση. Για παράδειγμα στην υπόθεση υπάρχει μόνο κατηγορούμενος, χωρίς κατηγορούσα αρχή και η μαρτυρία που είναι εναντίον του καταγράφεται απλώς στα πρακτικά της πρωτόδικης διαδικασίας ενώπιον του παραπονούμενου δικαστή (κ. Ι. Ιωαννίδης Α.Ε.Δ.) την

ορθότητα των οποίων ο αιτητής αμφισβητεί και έχει λάβει προς τούτο τα δέοντα διαδικαστικά διαβήματα για διόρθωση τους.

(β) Όπως έχει η προβλεπόμενη από το εν λόγω άρθρο διαδικασία, δείχνει ότι ουσιαστικά το κατηγορούμενο πρόσωπο δεν έχει δικαίωμα αντεξετάσεις όσον αφορά τα γεγονότα που στηρίζουν την εναντίον του κατηγορία, κάτι που εγείρει συζητήσιμο θέμα αν παραβιάζεται η πρόνοια του Άρθρου 12 του Συντάγματος και του άρθρου 6 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων.

(γ) Η «δικονομία και η πρακτική» αναφορικά με τα εδάφια (3) και (4) του άρθρου 44 που διέπουν τον ορισμό άλλου (από τον παραπονούμενο) δικαστή από τον Πρόεδρο του Ανωτάτου Δικαστηρίου για να εκδικάσει την υπόθεση, σύμφωνα με το εδάφιο (8) του ίδιου άρθρου «καθορίζεται σε διαδικαστικό κανονισμό που εκδίδεται από το Ανώτατο Δικαστήριο». Εδώ τέτοιος διαδικαστικός κανονισμός δεν έχει εκδοθεί. Εγείρεται λοιπόν συζητήσιμο θέμα αν η μη έκδοση κανονισμών επηρεάζει τον διορισμό του Προέδρου του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας για εκδίκαση της υπόθεσης. Υπάρχουν περιπτώσεις που η παράλειψη έκδοσης δευτερογενούς νομοθεσίας για ένα θέμα, έχει κριθεί ότι δεν επηρεάζει την εφαρμογή του νόμου αν για παράδειγμα η νομοθετική πρόνοια είναι αρκετή από μόνη της, αλλά και περιπτώσεις όπου τέτοια παράλειψη οδήγησε σε τέτοιο νομικό κενό που υπήρξε πρόβλημα (βλ. **Μεταξύ άλλων Δ. Νικολάου & Υιοί Λτδ. vs. Δημοκρατίας (1999)3 Α.Α.Δ. 300**). Είναι και αυτό θέμα που χρήζει περαιτέρω συζήτησης. Σύμφωνα με νομολογία (βλ. **Μεταξύ άλλων Ασπρομάλλης vs. Συνομοσπονδίας Εργατών Κύπρου Κύπρου (ΣΕΚ) (1996) 1.Α.Α.Δ. 1392** και **Eurofresh Fruit & Vegetable (Αρ. 2) (2002) 1 Α.Α.Δ. 682**) εκεί που υπάρχει νομικό πρόβλημα στο διορισμό, τότε υπάρχει δικαιοδοσία.

(δ) Είναι επίσης συζητήσιμο το κατά πόσο οι περιστάσεις κάτω από τις οποίες προέκυψε θέμα τιμωρίας του αιτητή για καταφρόνηση του δικαστηρίου εμπίπτουν στις πρόνοιες του εδ. (9) του ίδιου άρθρου ούτως ώστε να μην συνιστούν ποινικό αδίκημα αλλά απλώς πειθαρχικό αδίκημα, για το οποίο άλλωστε ήδη έγινε καταγγελία από το δικαστή ενώπιον του οποίου εκδηλώθηκε η συμπεριφορά του αιτητή, στο Πειθαρχικό Συμβούλιο των Δικηγόρων.»

Η εισήγηση του κ. Κληρίδη είναι ότι όλοι οι πιο πάνω λόγοι, για τους οποίους το Δικαστήριο τούτο έκρινε ότι εκ πρώτης όψης δημιουργείται συζητήσιμο θέμα, ικανοποιούνται και για σκοπούς της παρούσας αίτησης και ζήτησε την ακύρωση της διαδικασίας για τιμωρία του κ. Λουκαΐδη.

Από πλευράς Γενικού Εισαγγελέα, δεν καταχωρήθηκε ένσταση στην αίτηση αλλά λέχθηκαν, μεταξύ άλλων, τα ακόλουθα, για υποβολή του Δικαστηρίου.

«Θεοδώρου: Ο Γενικός Εισαγγελέας δεν προτίθεται να ενστεί στην παρούσα διαδικασία, όμως επιθυμεί να εκφράσει τις απόψεις του ως φίλος του δικαστηρίου ενόψει των ιδιζόντων προνοιών του Νόμου 14/60 που αφορούν την τροποποίηση του άρθρου 44 μετά την καταδίκη της Κύπρου στην υπόθεση **Κυπριανού**, υπό διευρυνμένη σύνθεση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων η οποία αποτέλεσε και το έρεισμα για την εν λόγω τροποποίηση, έτσι ώστε να συνάδει η διαδικασία αυτή με τις αρχές που καθιέρωσε το ΕΔΑΔ σε τέτοιας φύσεως υποθέσεως και αποφυγής στο μέλλον παρόμοιων υποθέσεων που θα φέρουν σε δύσκολη θέση την Κυπριακή Δημοκρατία. Κατόπιν σύστασης της Επιτροπής Υπουργών του Συμβουλίου της Ευρώπης η οποία επιτηρεί τη συμμόρφωση των κρατών μελών με τις αποφάσεις του ΕΔΑΔ, η Κυπριακή Δημοκρατία προχώρησε στην τροποποίηση του άρθρου 44 με τη μορφή που έχουμε σήμερα. Το άρθρο 44.1. (α) και ι(α) του Ν. 14/60 ως πρώτο βήμα περιγράφει τη συμπεριφορά προσώπου η οποία δυνάμει της 2^{ης} παραγράφου της παραγράφου 1(α) αποτελεί πλημμέλημα και ο ένοχος υπόκειται σε φυλάκιση για περίοδο 6 μηνών.

Το δεύτερο βήμα του Νόμου αυτού. Πότε δυνάμει του εδ. 2 ενεργοποιείται η διαδικασία που αναφέρεται σ' αυτό ή η διαδικασία που προβλέπεται στο εδ.3.

Το 3^ο βήμα είναι το εδ. 9. Το εδ. 9 ενόψει της ανάγκης διατήρησης ισοζυγίου μεταξύ της προστασίας του κύρους της δικαστικής εξουσίας αφενός και της άσκησης του δικαιώματος της ελευθερίας του λόγου και της έκφρασης από δικηγόρους που εκπροσωπούν πελάτες τους αφετέρου και για τους σκοπούς προστασίας της δίκαιης δίκης στα πλαίσια δικαστικής διαδικασίας ακόμα και σε αυτή την περίπτωση που η συμπεριφορά δικηγόρου ενέχει την έλλειψη σεβασμού προς οποιοδήποτε δικαστή ή με λόγια ή με άλλη συμπεριφορά, ο νομοθέτης επέλεξε να την εξαιρέσει από τις υπόλοιπες διατάξεις του Νόμου και να μην την ποινικοποίηση αλλά να την καταστήσει πειθαρχικό παράπτωμα το οποίο το δικαστήριο δύναται να καταγγείλει στο Πειθαρχικό Συμβούλιο για να το εξετάσει κατά προτεραιότητα.

Για σκοπούς ιστορικούς αναφέρω στο Δικαστήριο σας ότι η τροποποίηση του άρθρου 44 αρχικά δεν περιέχει το εδ. 9. κατόπιν συζήτησης στη Βουλή των Αντιπροσώπων της εν λόγω τροποποίησης στην Επιτροπή Νομικών κρίθηκε αναγκαίο και επιβεβλημένο όχι μόνο για την προστασία των δικηγόρων αλλά και για την προστασία της δικαστικής εξουσίας κάθε φορά να κρίνεται κατά πόσον ο δικαστής ενεργεί αντικειμενικά και αμερόληπτα όταν αντιμετωπίζει συμπεριφορά δικηγόρων στα πλαίσια μιας δικαστικής διαδικασίας. Και η δικαστική διαδικασία σε αυτή την περίπτωση δεν ερμηνεύεται με τη στενή έννοια του όρου δηλαδή αυστηρά.

Οποιαδήποτε εμφάνιση δικηγόρου ενώπιον του δικαστηρίου που εκπροσωπεί πελάτη του, θεωρείται δικαστική διαδικασία.

Ευσεβάστως υποβάλλω στο δικαστήριο σας ότι πολλές φορές που στα πλαίσια μιας δικαστικής διαδικασίας οι δικηγόροι έρχονται σε φραστική αντιπαράθεση με τους δικαστές στην προσπάθεια τους να επιλύσουν κάποια διαφορά των πελατών τους και να υπερισχύουν το επιχείρημα τους προς κάποια κατεύθυνση που βρίσκει αντιμετώπισης με αντίθετη πιθανών εισήγηση από το δικαστήριο, πολλές φορές με αποτέλεσμα να ξεφεύγουν από τα επιτρεπτά όρια ευγένειας και ψυχραιμίας που θα πρέπει και οι δύο πλευρές ως λειτουργοί δικαιοσύνης να επιδεικνύουν. Συνεπώς για αποφυγή διαδικασιών που να καθιστούν αντικείμενο διερεύνηση και τους δικαστές ως προς το αν ενήργησε ορθά ή το πρακτικό που αποστέλλετο είναι ορθά ή αν εξέλαβε την φραστική συμπεριφορά δικηγόρου ως προσβλητική ή όχι και τέλος να κρίνεται η διαδικασία ποίος φταις ο δικηγόρος ή ο δικαστής, ο νομοθέτης επέλεξε ως καλύτερο τρόπο και πιο ασφαλή τον τελικό αποδέκτη παραπόνων εναντίον δικηγόρων να είναι ο πρόεδρος του Πειθαρχικού Συμβουλίου που είναι και το αρμόδιο σώμα για να επιβάλλει ποινές.

Σύμφωνα με τα γεγονότα αυτής της υπόθεσης το παραπονούμενο πρωτόδικο δικαστήριο αφού έκρινε ότι ο κ. Λουκαΐδης ενεργούσε ως δικηγόρος που εκπροσωπούσε πελάτη του πια, επέλεξε στις 7/1/2011 να ακολουθήσει τη διαδικασία που προβλέπεται στο Νόμο και συγκεκριμένα στο εδ.9, δηλαδή να αποστείλει τα πρακτικά στον Πρόεδρο του Παγκύπριου Πειθαρχικού Συμβουλίου, τον Γενικό Εισαγγελέα της Δημοκρατίας και να καταγγείλει τον εν λόγω δικηγόρο για άπρεπη συμπεριφορά...»

Δεν θα αναφερθώ στην πλήρη αγόρευση της κας. Θεοδώρου, αλλά σημειώνω το ότι (α) επιβεβαίωσε την άποψη του Δικαστηρίου τούτου ότι η προβλεπόμενη διαδικασία με βάση το άρθρο 44(1) είναι ιδιάζουσας και δραστηκής μορφής και (β) ότι ενόψει των προνοιών του εδ. (9) του άρθρου 44 και με βάση τα γεγονότα της υπόθεσης αυτής, για την οποία ήδη καταγγέλθηκε πειθαρχικά ο αιτητής, δεν στοιχειοθετείται η διάπραξη ποινικού αδικήματος. Τούτο το έκανε σαφές η κα. Θεοδώρου μετά από την εξής ερώτηση του Δικαστηρίου:

«Δικαστήριο: Αν καταλάβω ορθά, με όσα αγορεύσετε προηγουμένως, με το εδ. 9 του άρθρου 44 συμφωνάτε με τον κ. Κληρίδη ότι η παρούσα περίπτωση δεν ήταν περίπτωση που δημιουργεί ποινικό αδίκημα. Μόνο πειθαρχικό εξ' ου και άρχισε και πειθαρχική διαδικασία για το τι έγινε.

Θεοδώρου: Μάλιστα.»

Διευκρινίζεται εδώ ότι η πιο πάνω θέση της κας Θεοδώρου (εκπρόσωπος του Γενικού Εισαγγελέα) δεν δεσμεύει το Δικαστήριο.

Η πρόνοια του εδ. (9) έχει ως ακολούθως:

(9) Για τη διαφύλαξη του δικαιώματος ελευθερίας του λόγου και της έκφρασης δικηγόρου και του δικαιώματος δίκαιης δίκης διάδικου τον οποίο δικηγόρος εκπροσωπεί, δε συνιστούν ποινικό αδίκημα δυνάμει της παραγράφου (α) του εδαφίου (1) λόγια ή συμπεριφορά από μέρους δικηγόρου όταν εμφανίζεται σε διαδικασία ενώπιον δικαστηρίου και προβάλλει εκ μέρους του διάδικου που εκπροσωπεί τους ισχυρισμούς ή θέσεις του, ή προσάγει μέσα απόδειξης, ή εξετάζει ή ανεξετάζει μάρτυρες:

Νοείται ότι η έλλειψη σεβασμού δικηγόρου προς οποιαδήποτε δικαστή, με λόγια ή συμπεριφορά στις περιπτώσεις που αναφέρονται πιο πάνω, συνιστά πειθαρχικό αδίκημα το οποίο, το δικαστήριο ενώπιον του οποίου διαπράχθηκε δύναται να το καταγγείλει στο Πειθαρχικό Συμβούλιο που καθιρύεται δυνάμει του περί Δικηγόρων Νόμου, το οποίο εξετάζει την καταγγελία κατά προτεραιότητα.

Αφού εξέτασα τα γεγονότα της υπόθεσης, έχω καταλήξει να συμφωνήσω με το συνήγορο του αιτητή και την εκπρόσωπο του Γενικού Εισαγγελέα, ότι με το να θεωρηθεί από τον παραπονούμενο Δικαστή ότι η υπόθεση ενέπιπτε στο εδ. (9) του άρθρου 44 και να αρχίσει μετά από δική του καταγγελία η πειθαρχική διαδικασία, δεν ήταν περίπτωση που δημιουργείται ποινικό αδίκημα. Επομένως καταλήγω ότι η διαδικασία για τιμωρία του αιτητή στη βάση διάπραξης ποινικού αδικήματος, στερείται νομικής βάσης και αυτός είναι αρκετός λόγος για επιτυχία της αίτησης. Η πρόνοια το εδ. (9) είναι σαφής.

Παρά το ότι με την πιο πάνω κατάληξη μου η αίτηση επιτυγχάνει, το θεωρώ ορθό να εξετάσω και μερικούς άλλους λόγους που επικαλέστηκε ο αιτητής.

Είμαι της άποψης ότι κι αν ακόμα θεωρηθεί ότι η ύπαρξη της διαδικασίας του ε.δ(9) του άρθρου 44 (για πειθαρχική δηλαδή δίωξη του δικηγόρου), δεν εμποδίζει την ύπαρξη παράλληλης δυνατότητας για ποινική δίωξη, ως η πρόνοια του εδ. (3) του άρθρου 44, τότε τίθεται το ερώτημα κατά πόσο ο ορισμός του κ. Λ. Παρπαρίνου

Π.Ε.Δ που έγινε από τον Πρόεδρο του Ανωτάτου Δικαστηρίου για εκδίκαση της υπόθεσης, είναι νόμιμος. Σχετικά είναι τα εδάφια (4) ως (8) που έχουν ως ακολούθως:

«(4) Της εκδίκασης του αδικήματος που αναφέρεται στο εδάφιο (3) επιλαμβάνεται άλλο δικαστήριο που ορίζει ο Πρόεδρος του Ανωτάτου Δικαστηρίου την ίδια ημέρα που αποτείνεται γι' αυτό το σκοπό, δυνάμει του εν λόγω εδαφίου, το δικαστήριο ενώπιον του οποίου ειπώθηκαν τα λόγια ή επιδείχθηκε η συμπεριφορά, ή έγινε ή πράξη, που κατά το εν λόγω δικαστήριο συνιστούν έλλειψη σεβασμού, δυνάμει της παραγράφου (α) του εδαφίου (1), ή σκόπιμη ασέβεια δυνάμει της παραγράφου (ια) του εν λόγω εδαφίου.

(5) Δικαστήριο, το οποίο ορίζεται από τον Πρόεδρο του Ανωτάτου Δικαστηρίου δυνάμει του εδαφίου (4), δύναται να εκδικάσει το αδίκημα, να εκδώσει απόφαση και να επιβάλει ποινή στον πταίστη, την ίδια ημέρα που ορίζεται από τον Πρόεδρο του Ανωτάτου Δικαστηρίου, τηρουμένων των διατάξεων του εδαφίου (6).

(6) Δικαστήριο που επιλαμβάνεται της εκδίκασης αδικήματος κατόπιν ορισμού του δυνάμει του εδαφίου (4), παραδίδει στον πταίστη αντίγραφο του πρακτικού του δικαστηρίου που αναφέρεται στο εδάφιο (3), ενημερώνοντας τον επακριβώς για τα λόγια ή τη συμπεριφορά του που συνιστούν έλλειψη σεβασμού κατά παράβαση της παραγράφου (α) του εδαφίου (1), ή για την πράξη του που συνιστά σκόπιμη ασέβεια κατά παράβαση της παραγράφου (ια) του εν λόγω εδαφίου, ανάλογα με την περίπτωση, καθώς και για τις προβλεπόμενες ποινές και του παρέχει κάθε περίπτωση, καθώς και για τις προβλεπόμενες ποινές και του παρέχει κάθε ευκαιρία να εκπροσωπηθεί με δικηγόρο και να προβάλει υπεράσπιση ή να απολογηθεί για τα εν λόγω λόγια, συμπεριφορά ή πράξη του.

(7) Δικαστήριο που ορίζεται από τον Πρόεδρο του Ανωτάτου Δικαστηρίου δυνάμει του εδαφίου (4), δύναται να επιβάλει τις ποινές που αναφέρονται στο εδάφιο (2):

Νοείται ότι για την τυχόν επιβολή ποινής φυλάκισης, τόσο το εν λόγω δικαστήριο όσο και δικαστήριο που δυνάμει του εδαφίου (2) επιλαμβάνεται το ίδιο της εκδίκασης αδικήματος που διαπράχθηκε ενώπιον του, ισοζυγίζει σε κάθε περίπτωση την ανάγκη προστασίας, αφενός μεν του κύρους της δικαστικής εξουσίας, αφετέρου δε της άσκησης του δικαιώματος ελευθερίας του λόγου και της έκφρασης.

(8) Η δικονομία και πρακτική σε σχέση με τον ορισμό δικαστή δυνάμει των εδαφίων (3) και (4) καθορίζεται σε διαδικαστικό κανονισμό που εκδίδεται από το Ανώτατο Δικαστήριο.»

Έχω εξετάσει τα όσα ισχυρίστηκε ο συνήγορος του αιτητή και έχω καταλήξει να συμφωνήσω ότι όπως είναι διατυπωμένο το εδ. (8) η έκδοση διαδικαστικού κανονισμού, με βάση τον οποίο θα καθοριζόταν «η δικονομία και πρακτική σε σχέση με τον ορισμό δικαστή δυνάμει των εδαφίων (3) και (4)», ήταν αναγκαία προϋπόθεση. Η διατύπωση του εδ. (8) είναι τόσο σαφής που δεν επιδέχεται άλλη ερμηνεία. Είναι κοινό έδαφος ότι τέτοιος διαδικαστικός κανονισμός δεν έχει εκδοθεί επομένως κρίνω ότι ο ορισμός του κ. Α. Παρπαρίνου δεν ήταν σύμφωνα με τις απαιτήσεις του άρθρου 44 του Νόμου. Επομένως δέχομαι τον ισχυρισμό ότι ο εν λόγω Δικαστής στερείτο δικαιοδοσίας για να εκδικάσει την εναντίον του αιτητή κατηγορία.

Ενόμει των πιο πάνω κρίνω ότι δεν χρειάζεται να εξετάσω όλους τους λόγους που επικαλέστηκε η πλευρά του αιτητή.

Με βάση τα πιο πάνω η αίτηση επιτυγχάνει. Εκδίδεται διάταγμα της φύσης certiorari με το οποίο η διαδικασία στην υπόθεση με αρ. 1/2011 .

Επί τοις αφορώσι τον Λουκή Γ. Λουκαΐδη Δικηγόρο, και κατ' επέκταση η απόφαση της 18/3/2011 του κ. Α. Παρπαρίνου Π.Ε.Δ σχετικά με την πιο πάνω υπόθεση ακυρώνονται.

Ενόψει του καινοφανούς της υπόθεσης, δεν εκδίδεται οιαδήποτε διαταγή για έξοδα.

Μ. Φωτίου, Δ.